

Een gestolen kus

Bella Andre bij Boekerij

Sullivan-serie

Op het eerste gezicht

Vanaf nu, altijd

Verliefd en verloren

Betoverd door jou

Als je van mij was

De ware voor jou

Kom in mijn armen

Voor altijd in mijn hart

Een gestolen kus

Bella Andre

Een gestolen kus

Deel 9 van de *Sullivan*-serie

ISBN 978-90-225-7979-4

ISBN 978-94-023-0841-9 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Kissing Under the Mistletoe*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Johannes Wiebel, München

Omslagbeeld: Shutterstock.com

Zetwerk: Textcase

© 2013 Bella Andre

© 2017 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ik wil het verhaal van Mary en Jack Sullivan opdragen aan...

Alle 'Sullifans' van de wereld: ik ben dol op jullie.

Sarah MacLean: niemand is zo geweldig als jij.

Mam en pap: bedankt voor jullie steun bij het verwezenlijken van mijn droom.

En voor mijn fantastische echtgenoot Paul: jij inspireert me elke dag weer om te schrijven over het soort helden waar ik wel verliefd op moet worden. Jij bent mijn 'voor altijd'.

Op het moment dat ik begon te schrijven over de Sullivans begonnen de e-mails binnen te stromen over Mary en Jack Sullivan, de ouders van de acht Sullivan kinderen die zijn opgegroeid tot de helden en heldinnen van mijn boekenserie.

Was Jack net zo sexy en teder als zijn zoons? Was Mary net zo'n pittige tante en net zo lief als haar dochters? Wanneer hebben ze elkaar ontmoet? Was het liefde op het eerste gezicht? Verliep hun relatie stormachtig of probleemloos? En kon ik alsjebliedt ook hun verhaal vertellen?

Men heeft mij vaak, erg vaak, gevraagd wat mijn favoriete Sullivanboek is. Ieder Sullivanboek is mij op zijn eigen manier dierbaar, maar toen ik begon aan "Een gestolen kus" kon ik eindelijk een keuze maken.

Het liefdesverhaal van Mary en Jack Sullivan is ongetwijfeld een van mijn lievelingsboeken. Ik hoop dat jullie er ook van zullen genieten.

Veel leesplezier,
Bella Andre

Proloog

Mary Sullivan keek er het hele jaar naar uit: met haar hele gezin Kerstmis vieren in de blokhut bij Lake Tahoe. Ook al was ze zeventig jaar oud, ze verheugde zich nog steeds als een kind op Kerstmis. Door de grote vensters van de knusse blokhut, aan de kust van Lake Tahoe, zag ze de tot dan toe helderblauwe lucht betrekken. Op de thermometer, aan de stam van een dennenboom naast het huis, zag ze dat het sinds die morgen twaalf graden kouder was geworden. Mary had al een haardvuur aangemaakt in de imposante stenen haard die haar echtgenoot Jack zo lang geleden samen met zijn broers had gebouwd.

De eerste sneeuw in de winter was altijd mooi, maar vanavond, samen met de mensen waar ze het allermeest van hield, zou het betoverend zijn.

Dit jaar zou het een zeer speciaal Sullivan-kerstfeest zijn omdat haar gezin, acht geweldige kinderen, die haar zoveel liefde en vreugde hadden gebracht, elk met hun eigen gezin tegen de avond zouden aankomen.

Ze kon niet wachten om hen allemaal te zien. Maar nu, voor ze er allemaal waren en je in alle kamers van de blokhut voortdurend gebabbel en gelach zou horen, wilde ze even alleen zijn met haar herinneringen.

Ze draaide zich van het raam weg en liep naar de grote voorraadkamer achter in het huis. Ze ging naar binnen en bleef een paar minuten kijken naar de streepjes aan de binnenste muur.

Zij en Jack hadden de groei van elk kind nauwkeurig bijgehouden,

vanaf hun peutertijd totdat ze volwassen waren. Smith en Case wilden zo graag groter worden dan Marcus. Toen Smith op zijn zestiende zijn oudere broer eindelijk met een centimeter had ingehaald, had hij er dagenlang over opgeschept. De tweeling, Sophie en Lori, was gelukkig in precies hetzelfde tempo gegroeid. Ze verschilden in vele opzichten van elkaar, maar hadden één belangrijk ding met elkaar gemeen: hun liefdevolle hart.

Bijna veertig jaar geleden hadden Jack en zijn broers deze blokhut gebouwd en ze kon de liefde van de voltallige Sullivan-clan voelen in iedere plank, iedere tegel en elke spijker. Ze pakte de middelgrote doos van de middelste plank, bracht hem naar de woonkamer en zette hem op een glanzende, houten tafel bij de nog onversierde kerstboom.

Mary had een aantal vrienden die altijd zeer elegante kerstbomen opzetten, met alleen rode en gouden versieringen, of zilver met wit. Hun kerstbomen waren pronkstukken en zo zorgvuldig opgetuigd dat Mary gewoon bang was om er per ongeluk iets vanaf te stoten. Ze bleef altijd op veilige afstand van deze wonderbaarlijke bouwwerken.

‘Pronkstuk’ of ‘elegant’ waren niet de woorden die bij je opkwamen als je de grote kerstboom van de Sullivans zag, die volhing met niet bij elkaar passende versiersels... maar ook al waren haar kinderen nu allemaal volwassen, Mary zou er voor geen goud iets aan veranderen. Elke versiering aan haar boom vertelde zijn eigen verhaal.

Glimlachend stak Mary haar hand in de doos en haalde er een dun, plat pakje uit dat verpakt was in noppenfolie. Toen ze de folie er voorzichtig af had gehaald, hield ze een kunstwerk gemaakt van ijsstokjes in haar hand. Zes houten stokjes, in de vorm van een ster

aan elkaar vastgelijmd, met in het midden van de ster een meer dan dertig jaar oude tekening van het groeiende gezin van de Sullivans.

Marcus, haar oudste kind, was nu de eigenaar van de zeer succesvolle Sullivan Wijnmakerij in Napa Valley. Zelfs als klein jongetje hing hij al heel erg aan zijn familie. Toen hij het knutselwerkje gemaakt had, was hij nog maar vier jaar oud. Hij had Smith getekend als dansend peutertje. Chase kroop in zijn luier rond, op zoek naar een nieuw avontuur. Jack en Mary hielden tussen hen in een grijnzende Marcus aan de hand. Ze hing de ster van Marcus in de boom met ogen die al een beetje vochtig waren.

Het volgende in folie verpakte kunstwerkje was het zwaarste, dus dat moest die van Smith zijn. Mary had altijd al geweten dat haar tweede zoon beroemd zou worden. Ze had hem meer dan dertig jaar lang vol trots toegejuicht bij elk toneelstuk, elke musical en elke film waarin hij meespeelde.

Toen hij zes jaar oud was, had hij rond Kerstmis een kleine zak met cement uit de kelder gehaald. Toen hij het gemengd had tot de juiste dikte, had hij er een afdruk van zijn handjes in gemaakt en er in sierlijke letters zijn naam onder gezet.

Bijna op de dag af twintig jaar later had Mary opnieuw gezien hoe Smith zijn handen in cement drukte... maar nu voor zijn ster in de Hollywood Walk of Fame. Ze hing de handafdrukken van Smith aan een extra sterke tak op.

De volgende versiering zat in een apart doosje, dat net zo mooi was als de schat die erin verborgen zat. Toen Chase, zoon nummer drie, acht jaar oud was, had de leraar van groep vijf de kinderen een briefje voor thuis meegegeven. Hij vroeg hen om familiefoto's mee te brengen voor een knutselproject op school. Chase had geen kantenklare foto's uit de fotoalbums van Mary gehaald, maar zelf

foto's gemaakt met de camera die hij op zijn zevende verjaardag van Jack had gekregen. Haar getalenteerde zoon was toen al op weg om een wereldberoemde fotograaf te worden.

Op de laatste dag voor de kerstvakantie had hij deze schitterende doos mee naar huis genomen. Hij had er een fotocollage van het hele gezin op geplakt. In één foto draaide een lachende Marcus met zijn jongste broertje Gabe in het rond. In een andere rende een wazige Ryan achter een bal aan. Zach was gefotografeerd bij het bouwen van een ingewikkelde racebaan in de kelder en er was ook een kiekje van Smith, de ster in een schooltoneelstuk. In de foto daarnaast zaten Mary en Jack naast elkaar op de bank met elk een van de twee meisjes op schoot, die toen nog baby's waren. Er was ook een foto van Chase zelf, voor de spiegel genomen; de helft van zijn gezicht werd bedekt door de grote zwarte camera.

In de doos zat een plastic balletje waar een grote foto van het hele gezin omheen geplakt was. Een aantal jaren nadat het gemaakt was, had een van de kinderen het te pakken gekregen en met een zwarte viltstift op ieders gezicht een snor getekend. Eigenlijk, dacht Mary toen ze het glimlachend in de boom hing, was het met die gekke gezichten nóg leuker.

Ze zette de doos van Chase op de schoorsteenmantel waar iedereen hem later op de avond zou kunnen bewonderen en ze dook weer in de doos met kerstspullen. Er trok een brede grijns over haar gezicht toen ze een lang, dun dingetje tevoorschijn haalde.

Ryan, een van haar middelste twee zoons, was het hele jaar door druk in de weer met voetbal, basketbal en baseball. Mary herinnerde zich nog hoe ze zich realiseerde dat ze alleen een kerstversiering van hem zou krijgen als ze er uitdrukkelijk om vroeg. Hij was toen al negen en vond zichzelf te oud om kerstversieringen te

maken; vooral omdat zijn kleine tweelingzusjes ieder kerstgeknutsel aangrepen als een kans om zichzelf van top tot teen met glitters te versieren.

Gasten hadden meer dan eens verbaasd aan Mary gevraagd waarom ze een stok in haar boom had gehangen... tot ze hun had verteld dat ze er nog eens goed naar moesten kijken.

Ja, het was inderdaad een stok, maar niet zomaar een stok. Toen Mary om een versiering had gevraagd, was Ryan de tuin ingelopen, tegen steentjes schoppend en in zichzelf mopperend, omdat hij veel liever in het park met zijn broers tegen een voetbal had willen schoppen. Mary had vanuit het keukenraam stiekem naar hem gekeken. En toen hij onder de grote eik de stok had opgeraapt, met een paar dennennaalden, had ze zich afgevraagd wat hij daarmee van plan was.

In de familiekamer lag de verzameling kleurpotloden, stiften en pennen van zijn zusjes. Met de soepele gratie die al zijn bewegingen kenmerkte, of hij nu sportte of niet, viste Ryan er een pen tussen uit en begon daarmee op de tak te tekenen en begon daarmee op de tak te tekenen. Toen hij klaar was, duwde hij in een paar gaatjes aan elke kant van de stok een aantal dennennaalden.

Een paar minuten later liep hij de keuken weer in, waar Mary aardappelen stond te schillen voor het avondeten en liet haar zien wat hij gemaakt had. Het rendier zag er een beetje ruw uit, maar het was wel uniek. En grappig. Net als haar gemoedelijke zoon. De meeste mensen zagen alleen Ryans talenten als een sportman, maar Mary had altijd al geweten dat hij slim en grappig was en nog artistiek ook. Hij was inmiddels volwassen en al zijn talenten kwamen te pas bij zijn werk als werper bij het honkbal in de eredivisie.

Nadat ze zijn rendier zo had opgehangen dat het niet kon worden

aangezien voor een gewone boomtak, deed Mary weer een greep in de doos en haalde er de volgende versiering uit.

Haar vierde zoon, Zach, was altijd al een grapjas geweest. Hij was vroeger al zo buitengewoon mooi geweest, dat hij maar hoefde te glimlachen en alle kattenkwaad werd hem meteen vergeven. Alle meisjes in de klas waren dol op hem, hij kon alle leraren om zijn vinger winden en alle jongens wilden zijn vriendje zijn. Nu bezat hij een keten van autogarages in Californië en in zijn vrije tijd was hij autocoureur.

Jaren geleden had Mary met Kerstmis net een groot blik taaitaai gebakken en deze op het aanrecht laten staan. Een van de kleintjes was in de tuin van een driewieler gevallen en Mary moest de wond gaan verbinden. In de tussentijd was een van de andere kinderen de keuken binnengeslopen om uit elk koekje een hap te nemen.

Toen Mary weer terugkwam in de keuken, kon ze niet anders dan in de lach schieten. Geen van de kinderen had de kerstmisdaad opgebiecht, maar op kerstavond had Zach aangekondigd dat hij nog iets had voor de kerstboom. En kijk, het was een van de taaitaaimannetjes waar een hapje uit genomen was! Zach had het koekje ingesmeerd met een dikke laag rubbercement, zodat het niet uit elkaar zou vallen en hij had bij wijze van haakje een paperclip midden door het hoofd van het mannetje geduwd.

Het was nooit saai geweest met haar kinderen, dat was zeker, dacht ze grinnikend toen ze de grappige versiering in de boom hing. En voor geen goud in de wereld had ze ook maar één minuut van die ontzettend drukke jaren willen missen, toen ze allemaal samen in het huis in Palo Alto woonden.

De volgende versieringen zaten ook in een apart doosje. Mary pakte elk stukje heel voorzichtig uit. Haar jongste zoon Gabe was altijd al gefascineerd geweest door vuur, dus was het logisch dat hij

een brandweerman zou worden. Hij was nog maar net vier toen Jack een kleine bunsenbrander mee naar huis had gebracht en had voorgesteld om zelf te proberen om een paar glazen kerstballen te blazen. Mary had genoten van de manier waarop Jack de kinderen had verteld dat de aller-allereerste kerstdecoraties precies zo waren gemaakt.

Ze wist nog hoe ze met z'n tweetjes naast elkaar stonden en helemaal opgingen in hun werk. Hoe Jack ervoor zorgde dat zijn zoon zich hierbij niet zou bezeren, net als hij bij al zijn andere kinderen en ook bij haar had gedaan.

De glazen ballen die ze hadden gemaakt waren schots en scheef... wat ze in haar ogen extra kostbaar maakte. Ze hingen elk jaar, net als nu, in de kerstboom.

Mary liep weer naar de doos en pakte er een grote bal uit. Deze was in roze papier gewikkeld en maakte een rammelend geluid. Ze wist meteen van wie hij was: van Lori, een van de tweelingen, die ook vaak 'Bengel' genoemd werd. Mary en Jack hadden al zes jongens gehad, waar ze hun handen meer dan vol aan hadden, maar toch hadden ze nog graag een dochtertje gehad.

Ze stopte even met het uitpakken van het knutselwerkje toen ze dacht aan die zaterdagochtend, zo lang geleden, toen Jack had ontdekt dat Mary weer zwanger was. Het was nog stil in huis, een zeer zeldzaam moment in een huis met zoveel drukke kinderen. Jack had haar gewekt met een ongelooflijk tedere vrijpartij, en God, wat had ze het heerlijk gevonden om slaperig in zijn armen te liggen en zich over te geven aan zijn liefkozingen.

Ze was bijna weer in slaap gevallen, toen ze Gabe in zijn slaapkamer hoorde roepen. Hij was nog maar twee jaar oud, maar altijd als eerste wakker, vooral als hij honger had. En als kleine brandweerman in opleiding had hij altijd honger.

Ze stapte net uit bed toen Jack zacht een arm om haar middel sloeg en haar tegenhield. Zijn donkere ogen keken zo liefdevol dat ze haar de adem benamen.

‘Je bent zwanger.’

Ze had het zo druk gehad met haar zes jongens dat ze met een schok tot de ontdekking kwam dat ze deze keer alle symptomen had gemist. Nu zag ze opeens dat haar borsten voller waren en haar taille iets minder smal.

Jack legde zijn handen op haar buik. ‘Je was altijd al stralend als je zwanger was, maar nu ben je mooier dan ooit tevoren.’ Hij trok haar naar zich toe en fluisterde, met absolute zekerheid in zijn stem: ‘We krijgen eindelijk een dochttertje.’ Het was idioot, maar ze had kunnen zweren dat ze het zelf ook voelde; de energie binnen in haar leek net een tikje anders dan die van de zes jongens die ze had gedragen.

Het was een nog grotere verrassing toen ze hoorden dat ze een tweeling kregen! En Lori en Sophie hadden zo geboft met zes oudere broers om op hen te letten en hen te beschermen.

Mary werd uit haar dagdromen gerukt toen een windvlaag door de bomen buiten het huis blies. Ze realiseerde zich dat ze nog steeds Lori’s pakje in haar hand had en maakte het met een vrolijke lach open.

De ronde bal keek haar met tientallen plastic oogjes aan. Alleen Lori zou op het idee komen om over de hele bal bewegende oogjes te plakken. Als professionele danseres en choreografe was ze altijd in beweging en toch ontging haar nooit iets. Vaak was zij degene die haar tweelingzus en broers goede raad gaf, omdat niets met betrekking tot hen aan haar aandacht ontsnapte. Natuurlijk ging ze hierbij nooit subtiel te werk.

Mary hing Lori's bal in de boom en haalde toen een klein, wit, vilten zakje uit de doos. Sophie, of 'Engel', de naam die Chase haar lang geleden had gegeven, had waarschijnlijk het meeste werk in haar kerstproject gestoken. Sophie was nu een bibliothecaresse, maar dacht zelfs toen ze nog klein was altijd lang na voor ze tot actie overging. Ze was zo stil dat mensen soms de fout maakten haar over het hoofd te zien. Mary had dat nooit gedaan. Sophie was ontzettend lief, heel erg verstandig en had een geduld dat Mary niet altijd zou kunnen opbrengen.

Ze wist nog dat Sophie haar, vlak voor Kerstmis, had gevraagd om haar mee te nemen naar het naaiwinkeltje in het dorp. Mary had geprobeerd om al haar kinderen te leren naaien, maar de enige twee die geïnteresseerd waren in werken met naald en draad waren Smith en Lori geweest. Ze waren altijd kostuums aan het maken voor toneelstukken, musicals en dansvoorstellingen. Sophie had nog minder belangstelling voor naaien dan de andere kinderen en toen Mary hoorde waar ze naar toe wilde, vroeg ze zich af of Sophie opeens van gedachten was veranderd.

In de winkel liep Sophie rechtstreeks naar de laden met knoopjes. Elk knoopje werd nauwkeurig bekeken voor ze haar keuze had gemaakt.

Mary vond het fijn om te zien hoe haar kinderen over de dingen nadachten. Ze wisten haar altijd weer te verrassen. Ze hield haar dochter in het oog en ging zelf nieuwe gordijnen voor de slaapkamer uitzoeken. Ze zag hoe Sophie haar verzameling knoopjes op de toonbank legde om af te rekenen. Toen de mevrouw aan de kassa vroeg wat ze ermee ging doen, was Sophies antwoord: 'Ze zijn een kerstverrassing voor mijn familie.'

Bij het zien van de verbijstering op het gezicht van de vrouw

schoot Mary bijna in de lach. De vrouw dacht kennelijk dat Sophie met Kerstmis knoopjes ging uitdelen.

Toen ze weer thuis waren, verdween Sophie meteen naar haar slaapkamer met haar zak vol knoopjes en Mary's naaidoos. De rest van de dag was Mary zo druk bezig met bakken en het inpakken van cadeautjes voor Kerstmis dat ze verrast was toen Sophie na het avondeten opstond en de volgende mededeling deed: 'Ik heb voor ieder van ons een speciale kerstversiering gemaakt.'

Ze stak haar hand in het kleine zakje van witte vilt dat ze voor haar knoopjes had gemaakt, liep langzaam om de tafel heen en legde knoopjes met touwtjes eraan in de handen van haar broers en zusje.

Marcus hield die van hem als eerste omhoog. De grote, zwarte knoop met stipjes in alle kleuren van de regenboog hing aan een donker touwtje dat Sophie door de gaatjes had getrokken. Die van Smith was helderrood met zilver en weerkaatste het licht, hoe je het ook draaide. De knoop van Chase was simpel, mannelijk en marineblauw. Ryan grijnsde toen hij zag dat zijn knoop was geverfd als een baseball. Zachs knoop was glanzend en zwart, zoals de raceauto's waar hij van droomde. Die van Lori was het meest opvallend, helemaal bedekt met glitters. Voor zichzelf had Sophie een rechthoekje gekozen dat eruitzag als een piepklein, gebonden boekje.

'Wat een geweldige verrassing,' was Mary's reactie, toen ze zag hoe Sophie met doodgewone knoopjes feilloos ieders persoonlijkheid had weten weer te geven. Alle kinderen waren het met haar eens en ze hingen met zijn allen hun knoopjes in de boom.

Sophie glipte op Mary's schoot. 'Deze is voor jou, mammi.'

Ze had een hartvormige knoop in Mary's hand gelegd. Mary had al tranen in haar ogen toen Sophie nog een knoopje uit de zak haalde.

‘Ik heb er ook eentje voor papa gemaakt.’ De laatste knoop was met bruin ribfluweel bedekt en lag warm en stevig in Mary’s hand. ‘Denk je dat hij hem leuk zou vinden?’

Mary kon er niets aan doen dat er twee tranen over haar wangen rolden. ‘Hij zou hem geweldig hebben gevonden.’

Een harde wind schudde de dennenbomen buiten de blokhut heen en weer en Mary keerde terug naar het heden. Ze realiseerde zich dat ze midden in de woonkamer stond, met het vilten zakje tegen haar borst, tegen haar hart gedrukt. Ze liep terug naar de boom en hing voorzichtig alle knopen bij elkaar aan de dikke, groene takken en legde daarna het zakje weer in de doos.

Er waren nog maar twee dingetjes over, de eerste kerstversieringen die Mary en Jack elkaar gegeven hadden toen ze pas getrouwd waren. Ze haalde deze uit de doos en ging ermee in de stoel bij het vuur zitten. Ze haalde voorzichtig de folie eraf, zette de versieringen naast elkaar op haar schoot en betastte met haar vingers de vormen die ze zo goed kende.

En toen ze haar ogen dichtdeed en terugdacht aan hoe ze verliefd was geworden op Jack Sullivan, begonnen de eerste sneeuwvlokken van de winter te vallen...